

**‘MIJN KINDEREN,
WAAR ZIJN ZE?!’**

Daniëlle's huid is extreem gevoelig. Make-up op haar gezicht verdraagt ze niet en zelfs voor hypoallergene crèmes is ze allergisch. Om wanhopig van te worden! Zou reïncarnatietherapie kunnen helpen? Ze maakt een afspraak bij vorige-levens-therapeute Marianne Notschaele.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Daniëlle (35) heeft last van een scala aan huidklachten, vooral in haar gezicht. Op vele huidverzorgings- en make-up-producten reageert ze allergisch. Oogschaduw en eyeliner zorgen voor opgezwollen oogleden en pijnlijk geïrriteerde ogen. De keer dat ze haar wenkbrauwen liet bijwerken met tatoeagestreepjes, resulteerde in extreme jeuk. Op speciale hypoallergene crèmes en lotions reageert haar huid tóch allergisch. Daniëlle heeft van alles geprobeerd om van haar overgevoeligheidsklachten af te komen, liet allergietesten afnemen in het ziekenhuis, slikte Prednison. "Het is om wanhopig van te worden. Ik zou graag net als ieder ander iets op mijn gezicht willen kunnen doen, maar alles jeukt en brandt en mijn ogen zijn snel geïrriteerd." Bij warm weer bloost ze snel en vaak. Ze voelt zich onzeker over haar uiterlijk. Jammer, want Danielle is met haar tengere gestalte, glanzende lange haren en tere huid prachtig om te zien.

Een boek dat ze las over reïncarnatie is aanleiding om zich te verdiepen in vorige levens. Ze lacht en zegt: "Ik hou niet eens van kinderen, maar mijn oog viel op de titel: *Wie was mijn kind?*" Wel houdt ze zielsveel van dieren. Naast haar reguliere werk, helpt ze als vrijwilliger in een dierenasiel. Thuis heeft ze twee katten en vier kippen rondlopen. Daniëlle heeft een groot hart voor dieren. Ik krijg de indruk dat ze best van kinderen houdt, maar dat er een pijnlijke herinnering in de weg zit. Een verdrietige ervaring, iets met kinderen die ze niet heeft kunnen redden. Beter nu geen kinderen hebben, dan ze te moeten verliezen. In mijn hoofd drijven beelden voorbij als wolken aan een blauwe hemel. Ik zie een woonwijk aan de rand van een grote stad. Kleine ouderwetse, armoedige huisjes. Engeland. Londen? Een vorig leven van Daniëlle, aan het begin van de industriële revolutie, eind negentiende eeuw.

'Moeders willen hun kinderen beschermen tegen gevaar. Helaas lukt dat niet altijd'

Moeder in Engeland

Daniëlle: "In een vorig leven, rond 1860 in Engeland, was ik een vrouw die Diane heette. Ze woonde in een buitenwijk van Londen. De huizen die in deze wijk stonden, stelden niet zoveel voor. Het waren allemaal dezelfde rijtjeshuizen in blokken, gemaakt van leem, hout en stro. De vrouw woonde in het midden van een rij huisjes. In de winter was het daar erg koud, maar er kon een vuurtje gestookt worden in een soort open haard. De vrouw woonde daar eerst met haar man en vier kinderen. Ze was niet heel knap om te zien, maar ook niet lelijk. Ze had een blozend, rond gezicht. Ze was een klein beetje mollig en had roodblonde krulletjes die ze vaak wegstopte onder een wit dienstmeidenmutsje. Haar man was weinig thuis, vaak aan het werk.

Tegen de tijd dat ze zwanger was van haar vijfde kind, kwam ze erachter dat hij al lang vreemdging. Sterker nog, hij had een heel gezin naast dat van hen! De vrouw werd zo boos toen ze dit ontdekte, dat ze hem het huis uit zette. Maar helaas was de man kostwinner. De vrouw werkte wel bij een rijke man als schoonmaakster (soms deed ze wat taken als dienstmeisje erbij), maar ze werkte niet zo veel uren aangezien ze ook bij haar kinderen wilde zijn. Nu móest ze wel meer gaan werken. Het vijfde kind was op komst en inkomsten van haar man had ze niet meer. Hij weigerde om ook maar iets te betalen, alles ging naar zijn andere gezin. Gelukkig bood haar werkgever haar aan om meer te komen werken bij hem thuis, zodat de vrouw kon blijven wonen in haar huisje en zo haarzelf en haar kinderen kon blijven onderhouden."

Alleenstaande moeder in Engeland

Daniëlle: "De oudste jongen was ongeveer veertien jaar oud, dus hij kon op zijn jongere broertjes en zusje passen. Ook hielp hij wat in het huishouden, zodat de vrouw niet alles meer hoefde te doen als ze moe thuiskwam van een lange werkdag. Ze werkte van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Alleen op zondag was ze vrij om met de kinderen naar de kerk te gaan. Ze trok dan haar mooiste jurk aan (ze had er maar één) en ging trots met haar kinderen daarheen zodat iedereen kon zien dat ze het maar mooi zelf wist te rooien. Er werd zeker over haar gefluisterd, oh ja, het was natuurlijk háár schuld dat haar man was weggelopen: ze verzorgde hem niet goed genoeg, logisch dat-ie naar een ander ging! Zo gingen de roddels. Ze trok zich er niets van aan en was zelfs opgelucht dat die vent weg was, wat een rust.

Ze beviel van haar vijfde kindje met alleen haar moeder die bij haar was. Het was een meisje, een baby met kleine blonde, pluizige haartjes, hele kleine vingertjes en voetjes. Ze was blij met dit meisje en trots op haar. Snel na de bevalling ging ze weer aan het werk. Gelukkig kon haar moeder op het kleine meisje passen als zij aan het werk was. Dat durfde ze nog niet over te laten aan haar oudste zoon. Stel dat er wat mis zou gaan. Elke dag zei ze tegen haar kinderen dat ze goed naar hun oudste broer

moesten luisteren, niet het huis uit mochten gaan en dat ze 's avonds weer thuis zou komen om samen te eten. Ze maakte daarna de wandeling naar haar moeder (een kwartiertje lopen). De baby zat veilig in doeken gewikkeld op haar borst/buik.”

Onweer en bliksem

Daniëlle: “Toen de baby ongeveer een half jaar oud was, ging het heel erg mis. Het was begin juli en al een paar weken was het extreem warm. Toen de vrouw 's ochtends vroeg samen met haar dochtertje het huis uit ging, was het al warm en benauwd en onweerde het. Eerst onweerde het nog niet zo erg, maar toen ze zo'n honderd meter had gelopen begon het harder te onveren. Voordat ze het doorhad, klonk er een keiharde knal achter haar. De bliksem was ingeslagen! Ze rende zo snel als ze kon terug. Als eerste zag ze de huizen van haar burens, in lichterlaaie, en daartussen, haar huis. De vlammen schoten uit de ramen en de voordeur. Alles brandde hard, omdat de huizen van brandbaar materiaal gemaakt waren.

‘Mijn kinderen! Waar zijn ze?!’ Ze rende haar huis binnen, ze gaf niks om het vuur en de rook, waardoor ze bijna stikte. Ze wilde maar één ding en dat was haar kinderen vinden. Ze stond al bijna in het vertrek waar haar kinderen altijd zaten, maar voelde ineens dat ze naar achteren getrokken werd. Ze probeerde zich los te rukken om naar haar kinderen te gaan, maar er werd nog harder aan haar getrokken en er werd geschreeuwd. Door haarzelf én door mensen die haar uit het huis wilden halen. Ze vocht en spartelde tegen en probeerde los te komen, maar de mensen die haar naar buiten trokken waren sterker. Ze hielden haar vast, zodat ze niet meer opnieuw naar binnen kon. Ze moest heel erg hoesten en voelde alleen maar paniek.”

In de Theems

Daniëlle: “Na een tiental minuten kwamen ze vertellen dat haar vier kinderen waren omgekomen bij de brand. Glazig staarde ze voor zich uit. Ze voelde zich intens schuldig. Haar eerste gedachte was: ‘Voor mij hoeft het niet meer’. Ze begon te lopen, weg van haar huis. Ze kon alleen nog maar denken aan haar omgekomen kinderen. Ze had ze

niet goed genoeg beschermd. Ze hield zoveel van ze, ze hadden haar na het vertrek van haar man al die tijd op de been weten te houden. Haar babymeisje droeg ze nog steeds in doeken op haar buik. Haar onderbenen, handen en gezicht waren verband en vuurrood, maar ze had dit niet door. Haar ogen waren opgezwollen en rood van de rook. Ze kon moeilijk ademen, maar ze liep gewoon door en voelde haar lichaam niet. Ze voelde alleen pijn diep binnenin haar; dat ze gefaald had en haar lieve kinderen niet had kunnen redden. Wat moest ze nou nog? Na ongeveer een half uur te hebben gelopen, was het schuldgevoel naar haar kinderen toe erger geworden. Ze kon nog maar één ding doen, in het water van de Theems springen. Het ging allemaal zo snel, ze kon niet zwemmen... En doordat haar dochtertje nog in de doeken op haar buik vastzat, zonk ze al vlug naar beneden. Zonder eigenlijk door te hebben wat er precies gebeurde, verdronk ze, samen met haar dochtertje. Ze ging dood met een groot schuldgevoel en met een erg verbrande huid en dikke, opgezwollen ogen.”

Trots, spijt, vergeving?

Daniëlle: “Lieve kindjes van toen. Wat was ik trots op jullie, jullie luisterden altijd zo goed en waren zo lief voor elkaar. Jullie oudste broer was al zo slim en had veel respect voor zijn moeder. Hij was ook blij dat jullie vader ons met rust liet, hij zag ook dat dit beter was. Het ging de hele tijd goed met ons, waarom moest dit gebeuren? Jullie hadden dit helemaal niet verdiend! Jullie hadden moeten opgroeien tot fijne volwassen mensen, maar dat is jullie niet gegund. Ik gaf eerst mezelf de schuld daarvan, want door mij was dit allemaal zo gekomen dat jullie daar alleen in dit huis zaten en er niet uit gingen. Ik heb geen tijd gehad om mijn grote schuldgevoel een plekje te geven. Het enige wat ik wilde doen is jullie beschermen tegen alles en daarin heb ik gefaald.

Nu terugkijkend op dit voorbije leven weet ik dat ik juist een hele goede moeder was. Ik was heel lief voor jullie, ik probeerde het gezin bij elkaar te houden, omdat ik zoveel om jullie gaf. De brand werd veroorzaakt door een blikseminslag, hier kon ik niks aan doen. Ik kon er ook niets aan doen dat de huizen indertijd zo brandbaar waren. Mijn

instructie dat jullie in huis moesten blijven was in principe goed, alleen niet die ene keer. Een bliksemingslag en hevige brand had ik niet voorzien. Het spijt me verschrikkelijk dat ik dit niet beter heb gedaan, ik hoop dat jullie me kunnen vergeven. Ik zal jullie niet vergeten. Het schuldgevoel was er nog steeds in mijn huidige leven, ik wist alleen niet waarom. Dat weet ik nu wel. Ik kon dit verlies niet aan en sprong samen met jullie zusje in het water, ik wilde weer graag bij jullie zijn. Ik hoop dat jullie ook geleerd hebben van deze ervaring en dat jullie niet boos op me zijn. Ik hou heel veel van jullie! Liefs van jullie moeder.”

Genezing

Belangrijk is Daniëlles conclusie: “Het schuldgevoel, mijn verbrande huid en opgezwollen rode ogen wil ik bij deze loslaten, opdat ik in mijn huidige leven geen rood hoofd, opgezwollen ogen en rode, jeukende en brandende plekjes in mijn gezicht meer hoeft te hebben. Ook het overmatig zweten en mijn droge handen en onderbenen mogen genezen. Het is me nu duidelijk waarom dit er was, maar nu hoeft dit niet meer en kan ik het een plekje gaan geven. De Engelse vrouw had nooit de kans gehad om dit te verwerken, ik als Daniëlle nu gelukkig wel.”

Daniëlle is sensitief en ze begrijpt snel hoe oude situaties uit voorbije levens na kunnen werken én hoe trauma's emotioneel gladgestreken kunnen worden. Het mooie van schrijfoverdrachten geven aan cliënten om trauma's zo goed mogelijk af te ronden, is dat andere kleinere details eveneens opvallen. Zo wilde de Engelse vrouw niet dat

buren haar kinderen uit huis redden, ze wilde het zélf doen. Daniëlle herkent de moeite die ze nog steeds heeft om hulp van anderen te aanvaarden. Daar zou ze verandering in kunnen aanbrengen. De broeierige zomerdag waarop de bliksem insloeg en het arbeidershuis vlamvatte, komt overeen met de warme dagen waarop Daniëlle erg veel last heeft van blozen en brandende huidklachten in haar gezicht. Zulke dagen werkten als trigger. De Engelse vrouw zette haar vreemdgaande partner het huis uit, een krachtige daad in die tijd. Op dit moment is Daniëlle zeer gelukkig samen met een partner, ook zonder kinderen. Geen kinderen toelaten in je leven, betekent dat je ze niet hoeft te verliezen. Oude pijn oprakelen wordt hierdoor vermeden. Moeders willen hun kinderen uit liefde beschermen tegen grote gevaren in het leven; helaas, dat lukt niet altijd. Dieren verzorgen lijkt soms een veiligere optie. Het zijn geen kinderen, maar je kunt er wel veel liefde aan kwijt. Schuldgevoelens ten aanzien van het niet kunnen redden van haar kinderen, herinneringen aan de noodlottige brand en verbrande huid van Diane werden bij Daniëlle op zielsniveau vertaald naar plekken in haar huidige gezicht, die jeukten en brandden. Op deze manier hield ze (onbewust) uit misplaatst schuldgevoel de herinnering levend aan de vreselijke brand.

We bespreken nog een aantal situaties uit andere voorbije levens rondom het thema irritatie, jeuk en brand. Daniëlles huid reageert er goed op, de allergische klachten nemen af. Ze vrolijkt op en krijgt mede door de gemaakte schrijfoverdrachten weer vertrouwen in het zelfgenezend vermogen van haar eigen lichaam. Drie jaar na het consult maakt ze opnieuw een afspraak voor nieuwe inzichten waarmee ze verder kan in het leven. Haar gevoelige huid is rustiger dan ooit en nog altijd even prachtig om te zien, zelfs zonder make-up. •